Раз ся пчоли вироїли,

Но бідні без матки;

Однак вірно позносили

Добиток і статки,

Що дістали в віні

По своїй родині,

Вся зо всім

В новий дім.

Й зачали робити:

То хатку ліпити,

То збирати мід,

То пилок на плід,

І щиро, і вірно,

Як пчолам примірно.

Но сумно без матки!

Хоть були достатки,

Не мож було ладу

Завести в громаду,

Газдівство розвести

І черву нанести.

Тож ся пчілки пожурили,

Трохи крила опустили,

І сям, і там

По сусідам

Стали посилати,

Цариці питати.

Сусіди, біди

Ругаються тому,

І ще покрийому

З їх гіркого лиха

Радуються стиха.

Сумує рій,

Хоть молодий,

Бо праця є,

А сил не стає.

Аж раз трутень-повага

Висадився в ясний день

На перегру сив'яга

І занюхав свіжий пень.

І ну ж в очко до роя:

"Помагай біг вам, друзя!

Як живете, біднята?

Чи в достатках! вам хата?"

А пчоли

Поволі —

Зум-зум-зум!

Дум-дум-дум!

Спереду і ззаду

Зачали нараду,

Трутня на столицю

Ведуть, як царицю,

І дай же надвір

Гостя величаву

Голосити славу

На цілий мир.

Сусіди зачули,

Здумілись, забули,

І ну ж собі до діри

Та й зад догори:

"Хи-хи-хи! ха-ха-ха!

А пек, пек, цураха,

Кумцю, кумцю, подивіть,

В якій славі дармоїд!.."

Недармо в полі й пустий вітер віє,

І мою байку хтось порозуміє.